

Arrest

nr. 72 322 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 15 november 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 16 november 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 juli 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd van 3 oktober 2001 tot 28 maart 2003 opgesloten in de gevangenis van Uglich (Rusland). U diende tijdens uw ondervragingen te bekennen dat u rebel was, maar u weigerde dat te doen. U werd ernstig mishandeld en u werd uiteindelijk beschuldigd op basis van deelname aan een vechtpartij. Op 31 december 2003 werd uw neef V.(...) V.(...) in zijn verblijfplaats in Grozny vermoord. Er werd een granaat op hem gegooid en er werd nadien gezegd dat hij een rebel was en dat hij zichzelf tot ontploffing had gebracht. Op 8 februari 2004 werd u opnieuw in Uglich gearresteerd en u werd opgesloten in de gevangenis van Yaroslavl. U werd in mei 2004 veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf op basis van toediening van verwondingen. Op 6 februari 2009 werd u vrijgelaten en vertrok u onmiddellijk terug naar uw woonplaats in Urus-Martan, Tsjetsjenië. Na een dertiental dagen werd u door politieagenten van de ROVD van Urus-Martan meegenomen vanuit uw huis. U werd naar het kantoor van de ROVD gebracht en u werd opgesloten in een kelder. U werd gezegd dat u de moord op drie politiemedewerkers in februari 2009 op u diende te nemen. U werd bedreigd met wapens, maar u hebt geen bekentenissen afgelegd. U kreeg vervolgens van één van de medewerkers van de ROVD de kans om met iemand te bellen en u telefoneerde vervolgens naar een vriend die een bewaker van de Tsjetsjeense president Kadyrov is. U werd na twee dagen vasthouding vrijgelaten. U vernam dat Kadyrov het bevel had gegeven dat men u niet zomaar mocht beschuldigen. Diezelfde maand bent u nog naar Moskou gegaan en begin maart 2009 keerde u opnieuw terug naar Tsjetsjenië. U had in Moskou telefoon gekregen van V.(...) die een klasgenoot van het hoofd van de ROVD is. Hij zei dat indien u onschuldig was, u naar Tsjetsjenië diende terug te keren. U ging in Tsjetsjenië vervolgens met Valid praten en hij zei u dat men een rebel zou beschuldigen van de moord op de drie politiemedewerkers. U zei nogmaals dat u die moord niet had gepleegd en u werd vervolgens met rust gelaten. U bent in maart 2009 religieus gehuwd met V.(...) Z.(...) (O.V. 6.722.203). Na enkele maanden vertrok u samen met uw echtgenote naar Moskou. Na twee maanden ging zij terug naar Tsjetsjenië, terwijl u nog enkele maanden langer in Moskou verbleef. U keerde uiteindelijk op 2 januari 2010 terug naar Tsjetsjenië. U werd vanaf dat moment twee à drie keer opgebeld door de ROVD van Urus-Martan en u werd gevraagd om naar het kantoor te gaan. Telkenmale u naar het kantoor ging, werd u gezegd dat u het pistool dat bij de moord op de drie politiemedewerkers werd gebruikt, diende af te geven. In februari of maart 2010 werd u opgebeld en gevraagd om naar de procureur van Atchkoi-Martan te komen. U diende daar vervolgens uit te leggen dat u in Urus-Martan eerder al was vrijgelaten omwille van uw contacten met Kadyrov. Na deze uitleg kon u opnieuw naar huis gaan. In de maand april of mei 2010 werd u opnieuw gevraagd naar de ROVD van Urus-Martan te gaan. U werd er vervolgens ondervraagd door een Russische majoor van de FSB van Khanchala of u tijdens de oorlog rebellen had geholpen en of u zelf strijder was. Na een uur werd u vrijgelaten. Op 5 oktober 2010 werd u vanuit uw huis door medewerkers van de ROVD van Urus-Martan meegenomen. Er waren eveneens medewerkers van Khanchala aanwezig die u wilden meenemen naar het kantoor in Khanchala. De medewerkers van de ROVD stemden hier echter niet mee in en uiteindelijk werd u opnieuw vrijgelaten. Op 7 november 2010 bent u samen met uw vrouw en zoon uit Tsjetsjenië vertrokken. U bent via Moskou en Brest naar België gereisd. Op 15 november 2010 bent u in België aangekomen en de volgende dag hebt u een asielaanvraag ingediend. Op 8 april 2011 is uw echtgenote in België van een tweede zoon bevallen. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: het Russisch binnenlands paspoort van u en uw echtgenote, de geboorteakte van uw oudste zoon, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, twee vrijlatingbewijzen (dd.28/03/2003; 6/02/2009), een Belgisch medisch document (dd.3/01/2011) en een Belgisch attest van uw psychotherapeut (dd.23/06/2011).

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omdat u er sinds februari 2009 werd gevisieerd door de ROVD van Urus-Martan omwille van de moord op drie politiemedewerkers. Omwille van uw contacten met president Kadyrov werd u door hen niet in beschuldiging gesteld. U besloot echter te vluchten nadat u vanaf april-mei 2010 ook werd gevisieerd door FSB-medewerkers van Khanchala (CGVS gehoor 4/07/2011 p. 12, 14-15, 19-21). U vreest bij terugkeer naar Tsjetsjenië dat u door de FSB-medewerkers van Khanchala zal worden vermoord (CGVS gehoor p.22-23). Vooreerst werden er enkele fundamentele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat u op 5 oktober 2010, zijnde uw verjaardag, vanuit uw huis door medewerkers van de ROVD van Urus-Martan en FSB-medewerkers van Khanchala werd meegenomen. U gaf aan dat uw vrouw op dat moment thuis was en dat zij getuige was van uw arrestatie. U werd vervolgens minder dan uur vastgehouden op het kantoor van de ROVD en u werd nog diezelfde dag naar huis teruggebracht. Uw vrouw was aanwezig op moment van uw thuiskomst (CGVS gehoor p.20-21). Uit uw verklaringen blijkt vervolgens dat dit de enige keer was dat u sinds uw religieus huwelijk in maart 2009 vanuit uw huis door autoriteitsmedewerkers werd meegenomen. Echter, uw echtgenote verklaarde dat zij op 5 oktober 2009 getuige was van het feit dat u van thuis uit werd meegenomen. Zij kon uiteindelijk met zekerheid stellen dat het om het jaartal 2009 ging en niet om 2010 omdat jullie toen nog niet wettelijk waren gehuwd. Jullie wettelijk huwelijk was immers pas in maart 2010. Uw echtgenote gaf bovendien aan dat u toen pas de volgende dag bent vrijgelaten en dat u dus gedurende de hele nacht niet bent thuisgekomen (CGVS gehoor vrouw p.4,7). Verder stelde zij nog dat u na deze vasthouding op uw verjaardag, nog meerdere malen werd meegenomen en dat zij in totaal twee à drie keer heeft gezien hoe u werd meegenomen (CGVS gehoor vrouw p.7). Toen haar werd gevraagd wanneer zij dit had gezien, kon uw echtgenote enkel op vage wijze aangeven dat het misschien in april 2010 was (CGVS gehoor vrouw p.7). Nochtans had u gesteld dat u in april-mei 2010 enkel werd opgebeld om naar de ROVD van Urus-Martan te gaan en u hebt geen enkele melding gemaakt dat u in die periode van thuis zou zijn meegenomen (CGVS gehoor p.19). De verklaringen van uw echtgenote zijn bijgevolg manifest tegenstrijdig met uw verklaringen. Toen uw echtgenote werd gewezen op uw verklaringen, zijnde dat u pas op 5 oktober 2010 van thuis werd meegenomen en dat u nog diezelfde dag naar huis bent gekomen, kon zij enkel haar eigen verklaringen bevestigen (CGVS gehoor vrouw p.8). Deze verklaring heft de vastgestelde tegenstrijdigheden logischerwijze niet op. Dat u en uw echtgenote aangaande de meest essentiële en cruciale elementen van uw asielrelaas, zijnde de situering alsook verdere details van uw vervolgingsproblemen in Urus-Martan na uw vrijlating in februari 2009, dergelijk tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, ondermijnt uw asielrelaas in ernstige mate. Temeer gezien het feit dat uw arrestatie op 5 oktober 2010 volgens u de laatste aldus ook de meest recente gebeurtenis was voor uw vertrek uit Tsjetsjenië (CGVS gehoor p.21) kan worden verwacht dat u en uw echtgenote hierover eenduidige verklaringen afleggen. Er dient bijgevolg te worden besloten dat er aangaande de kernelementen van uw asielrelaas nog weinig geloof wordt gehecht. Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat er nog enkele vaststellingen werden gedaan die de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees hebben ondermijnd. Zo gaf u aan dat u in maart 2010 aanwezig was bij de uitreiking van de officiële huwelijksakte in Urus-Martan (CGVS gehoor p.9). Deze gedraging is niet te rijmen met uw verklaarde vrees voor vervolging, aangezien u op die manier hoe dan ook onder de aandacht van de Tsjetsjeense autoriteiten komt. Ook gaf u aan dat u uw eigen Russisch binnenlands paspoort hebt gebruikt bij de aankoop van de treintickets van Grozny naar Moskou in november 2010. Toen u werd gevraagd waarom u dit durfde te doen, gaf u aan dat u toen deed alsof u uw vrouw meenam naar Moskou voor een medische behandeling (CGVS gehoor p.23). U had echter al eerder tijdens het gehoor verklaard dat u bang was dat u op een lijst van gezochte personen stond en dat u daarom tijdens de treinrit tussen Moskou en Brest de documentencontroles had ontdoken (CGVS gehoor p.10-11). Bijgevolg wordt het voorleggen van uw Russisch binnenlands paspoort bij de aankoop van uw tickets voor uw vertrek uit Tsjetsjenië eveneens als een gedraging aanschouwd die moeilijk te rijmen is met de door u verklaarde vrees voor vervolging. Bovendien heeft uw echtgenote aangeven dat de reisweg naar België stresserend was aangezien u voor uw vertrek uit Tsjetsjenië een uitreisverbod had ondertekend (CGVS gehoor p.4). Ongeacht het feit dat uw echtgenote niet kon vertellen wanneer u voornoemd document had ondertekend (CGVS gehoor p.8), dient het merkwaardig te worden genoemd dat u dit zelf niet tijdens het gehoor heeft vermeld. Nochtans was u expliciet gevraagd of u tijdens één van uw vasthoudingen documenten had ondertekend. Behoudens enkele protocollen waarin u de moord op drie politiemedewerkers ontkende, had u niets ondertekend (CGVS gehoor p.21). Het feit dat u geen melding hebt gemaakt van het bestaan van dergelijk belangrijk document, en dit terwijl uw vrouw dit wel heeft gedaan, dient op zijn minst als opmerkelijk te worden aangeduid. Tot slot werd vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd de actualiteit van de door u verklaarde vrees aannemelijk te maken. Zo blijkt dat u sinds uw aankomst in België regelmatig telefonisch contact hebt met uw familie in Urus-Martan (CGVS gehoor p.5-6), maar tot op heden hebt u nog niet geïnformeerd of u in Tsjetsjenië actueel wordt gezocht. U gaf aan dat u via de telefoon dergelijke vragen niet stelt, omdat dat voor uw familieleden gevaarlijk

zou kunnen zijn (CGVS gehoor p.5, 23). Toen u gevraagd werd of u van andere mogelijkheden om informatie te bekomen gebruik gemaakt hebt, antwoordde u dat u zelfs niet wenste op de hoogte te zijn of er nog naar u wordt geïnformeerd en dit omdat dit op uw psychische toestand invloed zou kunnen hebben (CGVS gehoor p.23). Dergelijke verklaringen wijzen echter op een gebrek aan interesse voor het vervolg van uw vervolgingsproblematiek in Tsjetsjenië en doen bijgevolg afbreuk aan de door u voorgehouden vrees. U haalde wel aan dat u twee maanden voor het gehoor geld op uw naam had laten opsturen vanuit Tsjetsjenië naar België om op die wijze na te gaan of u officieel wordt opgespoord. Omdat het geld was aangekomen, veronderstelt u dat u niet officieel wordt gezocht (CGVS gehoor p.23). Dat u echter enkel op deze wijze hebt nagegaan of u actueel wordt gezocht in Tsjetsjenië en vervolgens hebt nagelaten om op een ernstige en veelvuldige wijze te informeren naar het verdere verloop van uw vervolgingsfeiten in uw land van herkomst, ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u neergelegde bewijzen van uw vrijlatingen dd.28/03/2003 en dd. 6/02/2009 kunnen voorgaande conclusies niet wijzigen. Deze documenten hebben immers betrekking op uw eerdere veroordelingen en opsluitingen van 3 oktober 2001 tot 28 maart 2003 en van 8 februari 2004 tot 6 februari 2009. Deze informatie als ook uw verklaringen hieromtrent werden door het Commissariaat-Generaal niet betwijfeld. Wat echter wel wordt betwijfeld, zoals blijkt uit voorgaande vaststellingen, zijn uw verklaarde problemen na uw vrijlating in februari 2009. Wat het door u neergelegde Belgisch medisch document (dd.3/01/2011) betreft, dient eveneens te

worden besloten dat dit document voorgaande conclusies niet wijzigt. In dit document staat vermeld dat er op uw beide voorarmen letsels van snij-of brandwonden zijn vastgesteld. Echter, er worden in dit document geen verdere details verstrekt aangaande de omstandigheden waarin u de beschreven letsels hebt opgelopen. Bijgevolg blijkt niet op objectieve wijze dat de problemen, zoals vermeld in het attest, betrekking hebben op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Ook het Belgisch attest (dd.23/06/2011) waarin wordt aangegeven dat u sinds 16 juni 2011 onder psychotherapeutische begeleiding staat en dat u zowel op psychisch als op fysiek vlak lijdt, wijzigt niets aan voorgaande besluiten. Dit document vormt immers geen formele bevestiging dat uw medische problemen het rechtstreekse gevolg zijn van de door u aangehaalde feiten.

De overige neergelegde documenten, zijnde het Russisch binnenlands paspoort van u en uw echtgenote, de geboorteakte van uw oudste zoon, uw rijbewijs en uw huwelijksakte hebben betrekking op persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw gezinsleden en deze worden door mij niet in twijfel getrokken. Bijgevolg wijzigen deze documenten ook niets aan de voorgaande besluiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. In 2006 bent u gehuwd met S.(...) A.(...) die in Duitsland verbleef. U hebt in december 2006 een asielaanvraag in Duitsland ingediend. U bent in 2008 gescheiden en zonder een beslissing in uw asielprocedure af te wachten, bent u in 2008 naar Tsjetsjenië teruggekeerd. In maart 2009 bent u religieus gehuwd met V.(...) M.(...) (O.V. 6.722.203). Op 5 oktober 2009 hebt u gezien hoe uw man van thuis uit werd

meegenomen door overheidsmedewerkers. Hij werd pas de volgende dag vrijgelaten. Uw man werd hierna nog enkele keren meegenomen en vastgehouden. U weet niet waarover uw man werd ondervraagd, maar u weet wel dat hij vroeger rebellen heeft geholpen. Op 7 november 2010 bent u samen met uw echtgenoot en zoon uit Tsjetsjenië vertrokken. U bent via Moskou en Brest naar België gereisd. Op 15 november 2010 bent u in België aangekomen en de volgende dag hebt u een asielaanvraag ingediend. Op 8 april 2011 bent u in België van een tweede zoon bevallen.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot V.(...) M.(...) (CGVS gehoor vrouw 4/07/2011 p.7). In het kader van de asielaanvraag van uw man heb ik een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De voormelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot bevat de volgende motieven:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omdat u er sinds februari 2009 werd gevisieerd door de ROVD van Urus-Martan omwille van de moord op drie politiemedewerkers. Omwille van uw contacten met president Kadyrov werd u door hen niet in beschuldiging gesteld. U besloot echter te vluchten nadat u vanaf april-mei 2010 ook werd gevisieerd door FSB-medewerkers van Khanchala (CGVS gehoor 4/07/2011 p. 12, 14-15, 19-21). U vreest bij terugkeer naar Tsjetsjenië dat u door de FSB-medewerkers van Khanchala zal worden vermoord (CGVS gehoor p.22-23).

Vooreerst werden er enkele fundamentele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u dat u op 5 oktober 2010, zijnde uw verjaardag, vanuit uw huis door medewerkers van de ROVD van Urus-Martan en FSB-medewerkers van Khanchala werd meegenomen. U gaf aan dat uw vrouw op dat moment thuis was en dat zij getuige was van uw arrestatie. U werd vervolgens minder dan uur vastgehouden op het kantoor van de ROVD en u werd nog diezelfde dag naar huis teruggebracht. Uw vrouw was aanwezig op moment van uw thuiskomst (CGVS gehoor p.20-21). Uit uw verklaringen blijkt vervolgens dat dit de enige keer was dat u sinds uw religieus huwelijk in maart 2009 vanuit uw huis door autoriteitsmedewerkers werd meegenomen. Echter, uw echtgenote verklaarde dat zij op 5 oktober 2009 getuige was van het feit dat u van thuis uit werd meegenomen. Zij kon uiteindelijk met zekerheid stellen dat het om het jaartal 2009 ging en niet om 2010 omdat jullie toen nog niet wettelijk waren gehuwd. Jullie wettelijk huwelijk was immers pas in maart 2010. Uw echtgenote gaf bovendien aan dat u toen pas de volgende dag bent vrijgelaten en dat u dus gedurende de hele nacht niet bent thuisgekomen (CGVS gehoor vrouw p.4,7). Verder stelde zij nog dat u na deze vasthouding op uw verjaardag, nog meerdere malen werd meegenomen en dat zij in totaal twee à drie keer heeft gezien hoe u werd meegenomen (CGVS gehoor vrouw p.7). Toen haar werd gevraagd wanneer zij dit had gezien, kon uw echtgenote enkel op vage wijze aangeven dat het misschien in april 2010 was (CGVS gehoor vrouw p.7). Nochtans had u gesteld dat u in april-mei 2010 enkel werd opgebeld om naar de ROVD van Urus-Martan te gaan en u hebt geen enkele melding gemaakt dat u in die periode van thuis zou zijn meegenomen (CGVS gehoor p.19). De verklaringen van uw echtgenote zijn bijgevolg manifest tegenstrijdig met uw verklaringen. Toen uw echtgenote werd gewezen op uw verklaringen, zijnde dat u pas op 5 oktober 2010 van thuis werd meegenomen en dat u nog diezelfde dag naar huis bent gekomen, kon zij enkel haar eigen verklaringen bevestigen (CGVS gehoor vrouw p.8). Deze verklaring heft de vastgestelde tegenstrijdigheden logischerwijze niet op. Dat u en uw echtgenote aangaande de meest essentiële en cruciale elementen van uw asielrelaas, zijnde de situering alsook verdere details van uw vervolgingsproblemen in Urus-Martan na uw vrijlating in februari 2009, dergelijk tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, ondermijnt uw asielrelaas in ernstige mate.

Temeer gezien het feit dat uw arrestatie op 5 oktober 2010 volgens u de laatste aldus ook de meest recente gebeurtenis was voor uw vertrek uit Tsjetsjenië (CGVS gehoor p.21) kan worden verwacht dat u en uw echtgenote hierover eenduidige verklaringen afleggen. Er dient bijgevolg te worden besloten dat er aangaande de kernelementen van uw asielrelaas nog weinig geloof wordt gehecht.

Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat er nog enkele vaststellingen werden gedaan die de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees hebben ondermijnd. Zo gaf u aan dat u in maart 2010 aanwezig was bij de uitreiking van de officiële huwelijksakte in Urus-Martan (CGVS gehoor p.9). Deze gedraging is niet te rijmen met uw verklaarde vrees voor vervolging, aangezien u op die manier hoe dan ook onder de aandacht van de Tsjetsjeense autoriteiten komt. Ook gaf u aan dat u uw eigen Russisch binnenlands paspoort hebt gebruikt bij de aankoop van de treintickets van Grozny naar Moskou in november 2010. Toen u werd gevraagd waarom u dit durfde te doen, gaf u aan dat u toen deed alsof u uw vrouw meenam naar Moskou voor een medische behandeling (CGVS gehoor p.23). U had echter al eerder tijdens het gehoor verklaard dat u bang was dat u op een lijst van gezochte personen stond en dat u daarom tijdens de treinrit tussen Moskou en Brest de documentencontroles had ontdoken (CGVS gehoor p.10-11). Bijgevolg wordt het voorleggen van uw Russisch binnenlands paspoort bij de aankoop van uw tickets voor uw vertrek uit Tsjetsjenië eveneens als een gedraging aanschouwd die moeilijk te rijmen is met de door u verklaarde vrees voor vervolging. Bovendien heeft uw echtgenote aangeven dat de reisweg naar België stresserend was aangezien u voor uw vertrek uit Tsjetsjenië een uitreisverbod had ondertekend (CGVS gehoor p.4). Ongeacht het feit dat uw echtgenote niet kon vertellen wanneer u voornoemd document had ondertekend (CGVS gehoor p.8), dient het merkwaardig te worden genoemd dat u dit zelf niet tijdens het gehoor heeft vermeld. Nochtans was u expliciet gevraagd of u tijdens één van uw vasthoudingen documenten had ondertekend. Behoudens enkele protocollen waarin u de moord op drie politiemedewerkers ontkende, had u niets ondertekend (CGVS gehoor p.21). Het feit dat u geen melding hebt gemaakt van het bestaan van dergelijk belangrijk document, en dit terwijl uw vrouw dit wel heeft gedaan, dient op zijn minst als opmerkelijk te worden aangeduid.

Tot slot werd vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd de actualiteit van de door u verklaarde vrees aannemelijk te maken. Zo blijkt dat u sinds uw aankomst in België regelmatig telefonisch contact hebt met uw familie in Urus-Martan (CGVS gehoor p.5-6), maar tot op heden hebt u nog niet geïnformeerd of u in Tsjetsjenië actueel wordt gezocht. U gaf aan dat u via de telefoon dergelijke vragen niet stelt, omdat dat voor uw familieleden gevaarlijk zou kunnen zijn (CGVS gehoor p.5, 23). Toen u gevraagd werd of u van andere mogelijkheden om informatie te bekomen gebruik gemaakt hebt, antwoordde u dat u zelfs niet wenste op de hoogte te zijn of er nog naar u wordt geïnformeerd en dit omdat dit op uw psychische toestand invloed zou kunnen hebben (CGVS gehoor p.23). Dergelijke verklaringen wijzen echter op een gebrek aan interesse voor het vervolg van uw vervolgingsproblematiek in Tsjetsjenië en doen bijgevolg afbreuk aan de door u voorgehouden vrees. U haalde wel aan dat u twee maanden voor het gehoor geld op uw naam had laten opsturen vanuit Tsjetsjenië naar België om op die wijze na te gaan of u officieel wordt opgespoord. Omdat het geld was aangekomen, veronderstelt u dat u niet officieel wordt gezocht (CGVS gehoor p.23). Dat u echter enkel op deze wijze hebt nagegaan of u actueel wordt gezocht in Tsjetsjenië en vervolgens hebt nagelaten om op een ernstige en veelvuldige wijze te informeren naar het verdere verloop van uw vervolgingsfeiten in uw land van herkomst, ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De door u neergelegde bewijzen van uw vrijlatingen dd.28/03/2003 en dd. 6/02/2009 kunnen voorgaande conclusies niet wijzigen. Deze documenten hebben immers betrekking op uw eerdere veroordelingen en opsluitingen van 3 oktober 2001 tot 28 maart 2003 en van 8 februari 2004 tot 6 februari 2009. Deze informatie als ook uw verklaringen hieromtrent werden door het

Commissariaat-Generaal niet betwijfeld. Wat echter wel wordt betwijfeld, zoals blijkt uit voorgaande vaststellingen, zijn uw verklaarde problemen na uw vrijlating in februari 2009.

Wat het door u neergelegde Belgisch medisch document (dd.3/01/2011) betreft, dient eveneens te worden besloten dat dit document voorgaande conclusies niet wijzigt. In dit document staat vermeld dat er op uw beide voorarmen letsels van snij-of brandwonden zijn vastgesteld. Echter, er worden in dit document geen verdere details verstrekt aangaande de omstandigheden waarin u de beschreven letsels hebt opgelopen. Bijgevolg blijkt niet op objectieve wijze dat de problemen, zoals vermeld in het attest, betrekking hebben op de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Ook het Belgisch attest (dd.23/06/2011) waarin wordt aangegeven dat u sinds 16 juni 2011 onder psychotherapeutische begeleiding staat en dat u zowel op psychisch als op fysiek vlak lijdt, wijzigt niets aan voorgaande besluiten. Dit document vormt immers geen formele bevestiging dat uw medische problemen het rechtstreekse gevolg zijn van de door u aangehaalde feiten.

De overige neergelegde documenten, zijnde het Russisch binnenlands paspoort van u en uw echtgenote, de geboorteakte van uw oudste zoon, uw rijbewijs en uw huwelijksakte hebben betrekking op persoonlijke identiteitsgegevens van u en uw gezinsleden en deze worden door mij niet in twijfel getrokken. Bijgevolg wijzigen deze documenten ook niets aan de voorgaande besluiten."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een "uiteenzetting der middelen betreffende de erkenning van de status van vluchteling" voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verder voeren verzoekers een schending van "het behoorlijk bestuur" en een "manifeste appreciatievergissing" aan.

Met betrekking tot de vastgestelde tegenstrijdigheden merken verzoekers op dat tweede verzoekster wegens zware stress omwille van het feit dat zij juist voordien een kind had gebaard en omwille van de medische problemen van haar echtgenoot, die net vernomen had dat hij leed aan hepatitis C, een verkeerde versie heeft gegeven. Verzoekers verwijzen naar het gehoorverslag om aan te tonen dat tweede verzoekster niet zeker was of de aanhouding in 2009 of in 2010 plaatsvond. Uit het gehoor blijkt volgens verzoekers dat tweede verzoekster dikwijls twijfelt en verward is. Verzoekers leggen uit dat tweede verzoekster in augustus 2009 bij de broer van haar echtgenoot verbleef en er twee maanden is gebleven en haar echtgenoot er langer verbleef en haar nadien heeft vervoegd, waardoor het onmogelijk is dat de aanhouding in oktober 2009 zou hebben plaatsgevonden, omdat haar echtgenoot nog in Rusland verbleef, bij zijn broer.

Volgens verzoekers is het onbetwistbaar dat eerste verzoeker op 5 oktober 2010 het slachtoffer werd van een tweede aanhouding, die er hen overigens heeft toe aangezet het land te verlaten.

Tegen de vaststelling dat eerste verzoeker in maart 2010 aanwezig was om zijn huwelijksakte af te halen in Urus-Matan wat niet te rijmen is met een gegronde vrees voor vervolging, brengen verzoekers in dat de commissaris-generaal een vergissing begaat omdat in de vraag die werd gesteld nergens melding werd gemaakt van maart 2010, wat volgens verzoekers logisch is omdat zij in januari 2010 in het huwelijk zijn getreden en hun huwelijksakte in januari 2010 zijn gaan afhalen, vóór "het opbellen en het oproepen van de politie (einde januari 2010) en de procureur van Atchoi-Martan (februari 2010)".

Naar aanleiding van de opmerking van de commissaris-generaal dat het onlogisch lijkt dat eerste verzoeker in november 2010 gebruik zou hebben gemaakt van zijn Russisch intern paspoort om zijn treinbiljetten te kopen voor zijn reis in Rusland, terwijl hij op de lijst van gezochte personen stond en hij zijn controledocumenten verborgen had gehouden gedurende het traject van Moskou tot Brest, verduidelijken verzoekers dat hij zijn paspoort heeft gebruikt om de treinbiljetten te kopen onder het voorwendsel dat hij zijn vrouw in Moskou moest laten verzorgen. Verzoekers verduidelijken verder dat eerste verzoeker niet op een lijst van "opgezochte personen", maar op een lijst van "verdachte personen" stond en hij de overheid moest verwittigen bij elk vertrek uit het grondgebied, wat hij ook gedaan heeft. Zijn reis naar Moskou om medische redenen was volgens verzoekers niet onrustwekkend voor de overheid. Ze wijzen er wel op dat hij heeft verzwegen dat hij niet wilde terugkeren maar het zijn

plan was om zijn reis verder naar Europa te verlengen, wat volgens hen verklaart waarom hij zijn controledocumenten verborgen heeft gehouden gedurende de reis tussen Moskou en Brest.

Met betrekking tot de stress die tweede verzoekster zou hebben ondervonden omdat eerste verzoeker voor hun vertrek een reisverbod had ondertekend, terwijl haar echtgenoot niet te kennen gaf zulk document ondertekend te hebben en zelfs negatief antwoordde toen hem expliciet de vraag werd gesteld, wijzen verzoekers erop dat eerste verzoeker nooit een reisverbod heeft ondertekend. Hij moest wel, zo beweren verzoekers, aan het politiecommissariaat laten weten dat hij vertrok omdat hij zich op een lijst van verdachten bevond. Volgens verzoekers heeft zijn vrouw dit verkeerd geïnterpreteerd.

Aangaande de actualiteit van de vrees van eerste verzoeker werpen verzoekers op dat het feit dat hij niet officieel zou worden opgespoord niet bewijst dat hij niet in gevaar zou zijn in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië ten gevolge van officiële opsporingsmechanismen die op touw worden gezet door de overheid van Khanchala. Eerste verzoeker betwist niet dat hij regelmatig telefonische contacten heeft met zijn familie en vrienden, maar hij vermijdt vragen over vervolgingen zoals hij overigens tijdens zijn gehoor heeft benadrukt, omdat dit volgens hem voor zijn familie gevaarlijk zou kunnen zijn. Eerste verzoeker wijst er ook op dat hij eraan had toegevoegd dat hij liever geen informatie verkreeg omdat dit een negatieve invloed heeft op zijn psychologische gezondheid. Verzoekers besluiten dat er geen sprake is van een gebrek aan belangstelling, maar van een verdedigingsmechanisme dat eerste verzoeker voor zichzelf en zijn familie heeft opgebouwd.

Inzake de identiteitsdocumenten stellen verzoekers dat zij deelnemen aan de vaststelling van de werkelijkheid van hun relaas en hun medewerking verlenen *“aan de bewijslast”*. Verzoekers wijzen op het belang van de twee neergelegde attesten van vrijlating van 2003 en 2009 omdat deze de context weergeven waarbinnen eerste verzoeker door de overheid werd vervolgd. Sinds de tweede oorlog in Tsjetsjenië in 1999 wordt eerste verzoeker verdacht van medewerking met de rebellen waardoor hij verschillende keren werd gevangengenomen. Toen hij in 2009 opnieuw terugkeerde naar Tsjetsjenië trachtte de overheid hem opnieuw op te sluiten wegens vermeende medewerking aan de moord op drie politieagenten.

Met betrekking tot de medische attesten merken verzoekers op dat het evident is dat deze niet tot doel hebben de omstandigheden te omschrijven waarin de verwondingen werden opgelopen en de problemen te verduidelijken die een persoon ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten. Verzoekers verwijzen echter naar de UNHCR Proceduregids om te stellen dat de bewijsvereisten niet te strikt mogen worden geïnterpreteerd.

Volgens verzoekers is het duidelijk dat eerste verzoeker problemen heeft gehad met de Tsjetsjeense overheid. Verzoekers vermelden de huidige situatie in Tsjetsjenië zoals die blijkt uit de bestreden beslissing en een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Gezien de verschillende gevangennemingen waarvan eerste verzoeker het slachtoffer werd tussen 2001 en 2009 en de daaropvolgende vervolgingen koesteren verzoekers wel degelijk een gegronde vrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers citeren in een volgend middelonderdeel artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stellen dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zij opperen het volgende: *“Het geloofwaardigheidsprobleem dat door de tegenpartij wordt ingeroepen weerstaat niet aan de uitleg door verzoekers verschaft zowel tijdens hun verhoor als in onderhavig beroep.”* Er moet, zo stellen verzoekers, worden aangenomen dat er een gewapend conflict bestaat in Tsjetsjenië wat blijkt uit de internationale verslagen waarin de talrijke mensenrechtenschendingen vanwege de rebellengroepen en het Russische leger besproken worden. Verzoekers wijzen er op grond van de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie op dat geen individualisering van het risico op ernstige schade kan worden geëist. De graad van individualisering is volgens hen omgekeerd evenredig met het geweld van het conflict. Terloops vermelden verzoekers dat volgens hen inzake artikel 15 a) en b) van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) evenmin een individualisering mag worden vereist. Verzoekers vermelden verder de verwantschap tussen artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Ook bij de beoordeling van artikel 3 van het EVRM is er geen sprake van individualisering indien de betrokkene deel uitmaakt van een groep die bijzonder wordt geïsoleerd, waarbij verzoekers verwijzen naar het arrest M.S.S. t. België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Verzoekers wijzen op een verergering van de toestand in de Kaukasus sinds 2009. Zo halen verzoekers teksten aan over Dagestan die op www.caucas.com zijn gepubliceerd, citeren ze teksten van de website AIDH naar aanleiding van een verslag van de Commissie Mensenrechten van de Verenigde Naties over de toestand in Tsjetsjenië en bespreken ze het OSCAR-verslag over de veiligheidssituatie in de Noord-

Kaukasus waarbij een aantal risicoprofielen worden vermeld. In dit verband wijzen verzoekers ook op het rapport van de Verenigde Naties over het geweld tegen vrouwen, het rapport van Amnesty International van 28 mei 2010 en een arrest van het EHRM van 27 mei 2010 waarbij Rusland werd veroordeeld voor een schending van de artikelen 2, 3, 5, 8 en 13 van het EVRM in samenhang met de artikelen 2, 8 en 1 van het Eerste Protocol. Ten slotte vermelden verzoekers een verslag van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa van 4 juni 2010 waarin de mensenrechtenschendingen in de Noordelijke Kaukasus worden besproken.

Als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen verzoekers de tekst inzake "Recours juridiques en cas de violations des droits de l'homme dans la région du Caucase du Nord" van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa toe van 4 juni 2010, de ECRE Guidelines on the treatment of Chechen Internally Displaced Persons van maart 2011, een tekst van OSCAR van 2009 over de noordelijke Kaukasus en een rapport van de US Department of State van 8 april 2011.

Per aangetekend schrijven van 31 augustus 2011 maken verzoekers kopieën van hun paspoorten over aan de Raad.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun middel de schending aanvoeren van de jurisdictionele motiveringsplicht uit artikel 149 van de Grondwet, terwijl de bestreden beslissing een administratieve rechtshandeling betreft uitgaande van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Aangezien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen jurisdictionele instantie is, faalt het middel naar recht voor zover daarin de schending van artikel 149 van de Grondwet wordt aangevoerd.

2.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. In de bestreden beslissingen stelt de commissaris-generaal vooreerst vast dat de complexe situatie in Tsjetsjenië noopt tot een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming. Met betrekking tot de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten werden echter fundamentele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van eerste verzoeker en zijn echtgenote, onder andere met betrekking tot het jaartal van de arrestatie van eerste verzoeker door ROVD- en FSB-medewerkers, de duur van deze arrestatie en de vraag of eerste verzoeker al dan niet meermaals werd aangehouden. Deze tegenstrijdige verklaringen betreffen de kern van hun asielrelaas en ondermijnen, zo luiden de bestreden beslissingen, in ernstige mate de geloofwaardigheid ervan. Bovendien wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat de gedragingen van eerste verzoeker moeilijk te rijmen zijn met een vrees voor vervolging, met name zijn aanwezigheid bij de officiële registratie van zijn huwelijksakte en het gebruik van zijn binnenlands paspoort bij de aankoop van treintickets van Grozny naar Moskou. In de beslissingen wordt verder gewezen op het feit dat eerste verzoeker niet vermeldde dat hij een uitreisverbod zou hebben ondertekend, terwijl zijn echtgenote hiervan wel melding maakte. Tenslotte wordt in de beslissingen gewezen op het feit dat verzoekers er niet in geslaagd zijn het actueel karakter van hun vrees voor vervolging aan te tonen en zij een gebrek aan interesse voor de ontwikkeling van hun problemen aan de dag hebben gelegd. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, in de bestreden beslissingen gesteld dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Tenslotte wordt in de beslissingen gewezen op het feit dat de neergelegde documenten, waaronder de vrijlatingsbewijzen en de Belgische (medische) attesten, niets wijzigen aan de hierboven vermelde conclusies.

2.5. Van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven mag in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Verzoekers weerleggen de vastgestelde tegenstrijdigheden niet, maar trachten hiervoor een rechtvaardiging te bieden die in de eerste plaats gestoeld is op de stress waaraan tweede verzoekster

zou zijn blootgesteld. De Raad merkt op dat de stress waaraan een asielzoeker onderhevig is geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (cf. RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien blijken de redenen die verzoekers aangeven als oorzaak voor haar zware stress, moeilijk aanvaardbaar. De bevalling van tweede verzoekster dateert immers van 8 april 2011, terwijl het gehoor plaatsvond op 4 juli 2011, zodat de bewering van verzoekers dat zij net een kind had gebaard, niet opgaat. De verklaring dat tweede verzoekster tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op 4 juli 2011 een verkeerde versie zou hebben gegeven omdat zij net had vernomen dat haar echtgenoot leed aan hepatitis C is weinig aannemelijk, vermits uit het administratief dossier blijkt dat zij hiervan reeds bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 december 2010 op de hoogte was (stuk 18, Vragenlijst DVZ, 15/12/2010, p. 3). De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, uit het gehoorverslag niet kan worden afgeleid dat tweede verzoekster vaak verward is of twijfelt aan haar verklaringen. Met betrekking tot het jaartal van de aanhouding bevestigde zij zelfs tot tweemaal toe uitdrukkelijk dat het 2009 was (stuk 7, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 04/07/2011, p. 4). Hun uitleg dat het onmogelijk is dat de aanhouding in oktober 2009 zou hebben plaatsgevonden, zet de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van eerste verzoekster nog duidelijker in de verf. Zij verklaarde immers ook nog dat zij op het ogenblik van de aanhouding nog niet wettig gehuwd waren (stuk 7, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 04/07/2011, p. 7), waardoor zij deze feiten opnieuw in 2009 situeert. De pogingen van verzoekers zijn in elk geval niet bij machte om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen, waardoor het relaas omtrent de aanhouding van eerste verzoeker terecht ongeloofwaardig werd bevonden.

2.6. De eventuele gegrondheid van de kritiek op een overtollig motief heeft geen invloed op de pertinentie van de overige motieven die de conclusies uit de bestreden beslissingen schragen. Wat de aanwezigheid van eerste verzoeker betreft bij het afhalen van de huwelijksakte in Urus-Martan, merkt de Raad op dat uit de gegevens van het administratief dossier inderdaad kan worden afgeleid dat het huwelijk in januari 2010 plaatsvond en de huwelijksakte op 13 januari 2010 werd opgemaakt (stuk 21, Documenten, Huwelijksakte). Bijgevolg dienen verzoekers te worden bijgetreden dat uit de aanwezigheid van eerste verzoeker bij het afhalen van de huwelijksakte niet kan worden afgeleid dat zijn gedrag niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging.

2.7. Door de uitleg dat hun reis naar Moskou om medische redenen voor de overheden niet zorgwekkend was, slagen verzoekers er niet in aannemelijk te maken dat hun versie, waarbij eerste verzoeker zijn paspoort gebruikte om de tickets te kopen, terwijl hij voor het traject van Moskou naar Brest zijn documenten verborgen hield omdat hij vreesde op een lijst van opgespoorde personen te staan (stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker 04/07/2011, p. 10-11), logisch is, temeer omdat zijn echtgenote aangaf dat ze niet naar Rusland gingen omdat haar echtgenoot een uitreisverbod had ondertekend (stuk 7, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 04/07/2011, p. 4). Tweede verzoekster grijpt trouwens dit uitreisverbod aan als oorzaak voor haar angst tijdens de reis (stuk 7, gehoorverslag tweede verzoekster CGVS 04/07/2011, p.8). De poging van verzoekers om, door in hun verzoekschrift uiteen te zetten dat eerste verzoeker aan het politiecommissariaat moest laten weten wanneer hij vertrok omdat hij zich op een lijst van verdachten bevond, *a posteriori* de versie van tweede verzoekster te laten sporen met die van eerste verzoeker, die had verklaard dat hij op de protocollen na geen andere documenten had ondertekend, kan de geloofwaardigheid van hun verklaringen omtrent deze documenten niet herstellen.

2.8. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Van een asielzoeker mag immers een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht waardoor hij zelf de nodige inspanningen levert om op de hoogte te blijven van de actuele ontwikkelingen van zijn zaak. Uit de gehoorverslagen blijkt dat eerste verzoeker ondanks zijn frequente contacten met familie en vrienden in zijn land van herkomst (stuk 6, gehoorverslag eerste verzoeker CGVS 04/07/2011, p. 5-6) sinds zijn komst naar België niet in het minst heeft geïnformeerd of hij op heden nog wordt gezocht (stuk 96, gehoorverslag eerste verzoeker 04/07/2011, p. 23). De rechtvaardiging die verzoekers aanbrengen voor hun verzuim om tijdens hun contacten met het thuisfront over de vervolgingen te spreken, ontslaan hen niet van de op hen rustende medewerkingsplicht. Verzoekers tonen immers niet concreet aan dat hun familie gevaar zou lopen door informatie te verstrekken. De weerslag op hun psychologische gezondheid kan evenmin worden aanvaard als een rechtvaardigingsgrond, omdat verzoekers niet verplicht zijn om zelf deze informatie te verzamelen, maar hiervoor eventueel een beroep kunnen doen op derden. Uit dit verzuim kon de

commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat verzoekers onvoldoende inspanningen hebben geleverd om op de hoogte te blijven van de recente ontwikkelingen van hun problemen.

2.9. Met betrekking tot de neergelegde stukken, doet de kritiek van verzoekers geen afbreuk aan de beoordeling van de commissaris-generaal. Inzake de identiteitsdocumenten en de neerlegging van hun paspoorten, welke ter terechtzitting door verzoekers als nieuwe gegevens worden bestempeld, merkt de Raad op dat deze documenten persoonsgegevens bevatten die in het kader van de bestreden beslissingen geenszins worden betwist. Verzoekers kunnen op grond van de neerlegging van deze paspoorten niet besluiten dat zij voldaan hebben aan de op hen rustende medewerkingsplicht met betrekking tot het bewijs van hun asielrelaas. De tegenstrijdige verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten worden immers door de neerlegging van de paspoorten niet ongedaan gemaakt. Over de stukken met betrekking tot de vrijlating van verzoeker in 2003 en 2009 wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“De door u neergelegde bewijzen van uw vrijlatingen dd.28/03/2003 en dd. 6/02/2009 kunnen voorgaande conclusies niet wijzigen. Deze documenten hebben immers betrekking op uw eerdere veroordelingen en opsluitingen van 3 oktober 2001 tot 28 maart 2003 en van 8 februari 2004 tot 6 februari 2009. Deze informatie als ook uw verklaringen hieromtrent werden door het Commissariaat-Generaal niet betwijfeld. Wat echter wel wordt betwijfeld, zoals blijkt uit voorgaande vaststellingen, zijn uw verklaarde problemen na uw vrijlating in februari 2009.”* Door er in hun verzoekschrift op te wijzen dat deze stukken de context schetsen, slagen zij er niet in enig begin van bewijs te leveren van de problemen die eerste verzoeker na februari 2009 zou hebben gekend. De verwijzing van verzoekers naar de interpretatie van de bewijsvereisten uit de UNHCR Proceduregids verruimt de bewijswaarde van de door verzoekers neergelegde medische attesten niet. Uit deze attesten kunnen, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, de oorzaken van hun problemen niet worden afgeleid.

2.10. Verzoekers zijn er niet in geslaagd hun asielrelaas aannemelijk te maken. Dienvolgens kunnen zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Waar verzoekers op grond van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM opwerpen dat in het kader van de beoordeling van de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) in uitzonderlijke gevallen geen individualisering vereist is, merkt de Raad op dat zij niet *in concreto* aantonen dat zij zouden behoren tot een groep *“die bijzonder wordt geviséerd”* zoals zij zelf betogen.

2.11. De kritiek van verzoekers op de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, kan niet worden aanvaard in zoverre zij een verergering van de situatie sinds 2009 trachten aannemelijk te maken door te verwijzen naar rapporten die betrekking hebben op de situatie in Dagestan. De regio van herkomst van verzoekers is immers Tsjetsjenië, waardoor de aangehaalde teksten van www.caucas.com bezwaarlijk als ter zake dienstig kunnen worden aanzien. De overige teksten van de Verenigde Naties, Amnesty International en het verslag van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa en de tekst van OSCAR, maken melding van mensenrechtenschendingen en risicoprofielen, die ook door de commissaris-generaal worden bevestigd, maar laten niet toe te besluiten dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië een reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een intern of internationaal gewapend conflict. Hetzelfde kan worden gezegd van de veroordeling van de Russische Federatie door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De veroordeling betreft immers een individuele casus waaruit niet kan worden besloten dat er actueel in Tsjetsjenië een situatie heerst zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen wordt op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, en die overigens van recentere datum is dan de teksten waarop verzoekers zich baseren (stuk 22, Landeninformatie, SRB Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, 20/06/2011), gesteld dat de dreiging voor de bevolking ten gevolge van de gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. De door verzoekers weergegeven informatie laat geenszins toe te besluiten dat de analyse van de commissaris-generaal en zijn besluit dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van aard is dat er voor burgers sprake

is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, onjuist zijn.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch van artikel 48/4 of artikel 48/5 van diezelfde wet. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN